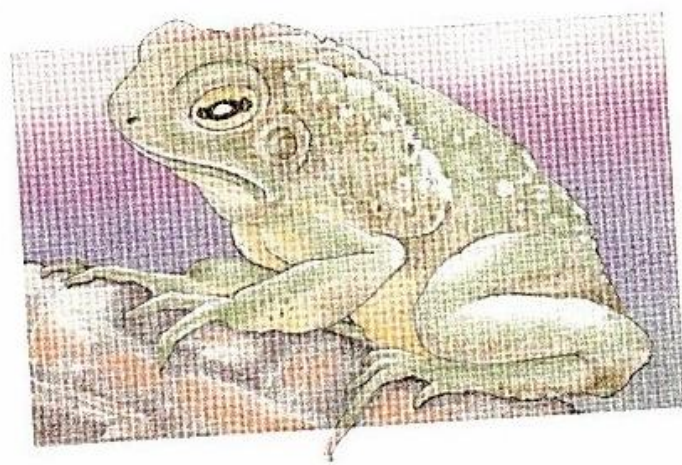

A butaság diadala

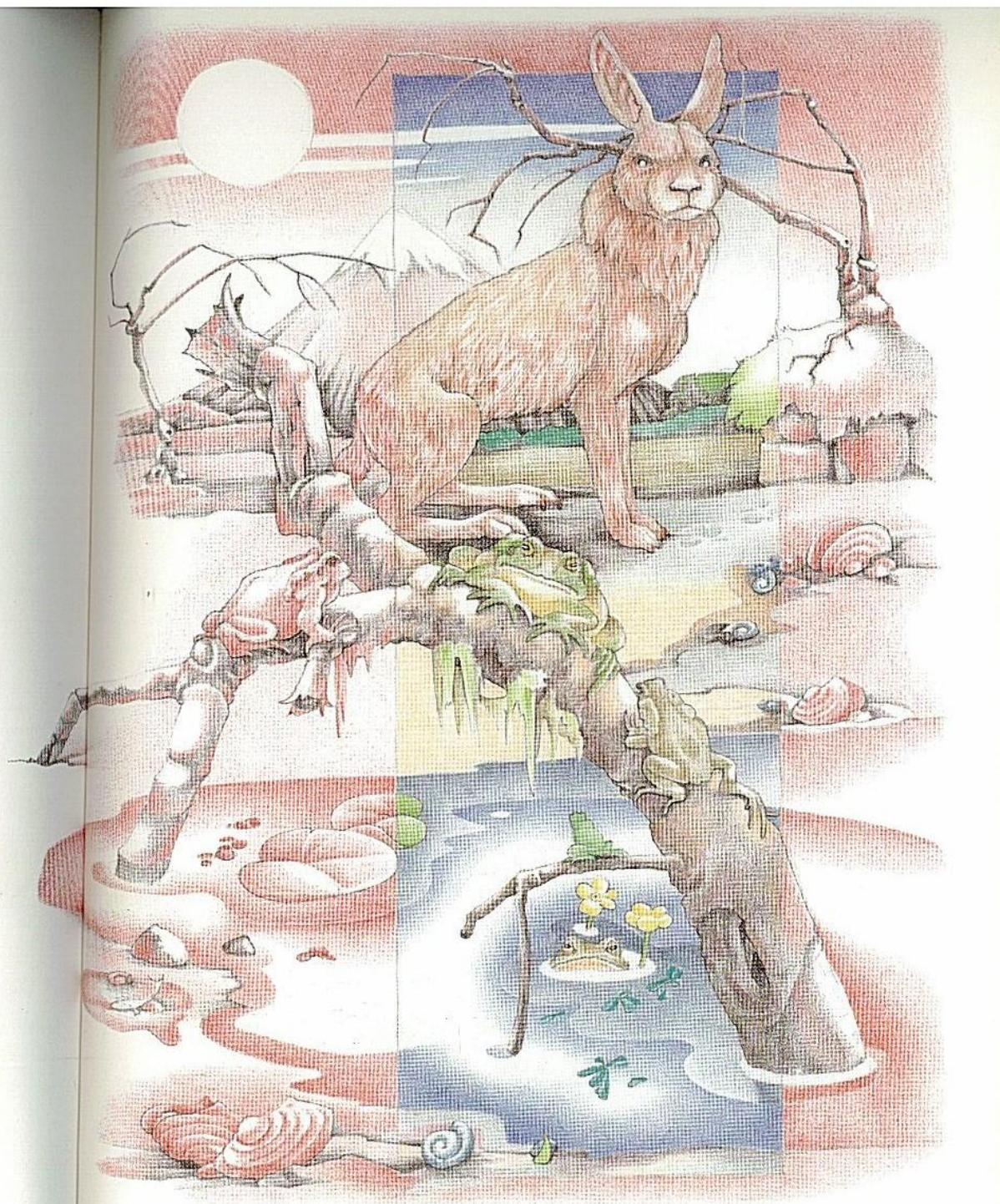
Nyár volt, kegyetlen hőség tombolt. A lápvidék veszedelmesen kezdett kiszáradni. A vízben vagy a víz közelében élő állatok már mind elmenekültek, egyedül a békák maradtak egy utolsóként megmaradt pocsolya közepén, ott várták, hátha jobbra fordul a soruk. De nem fordult.

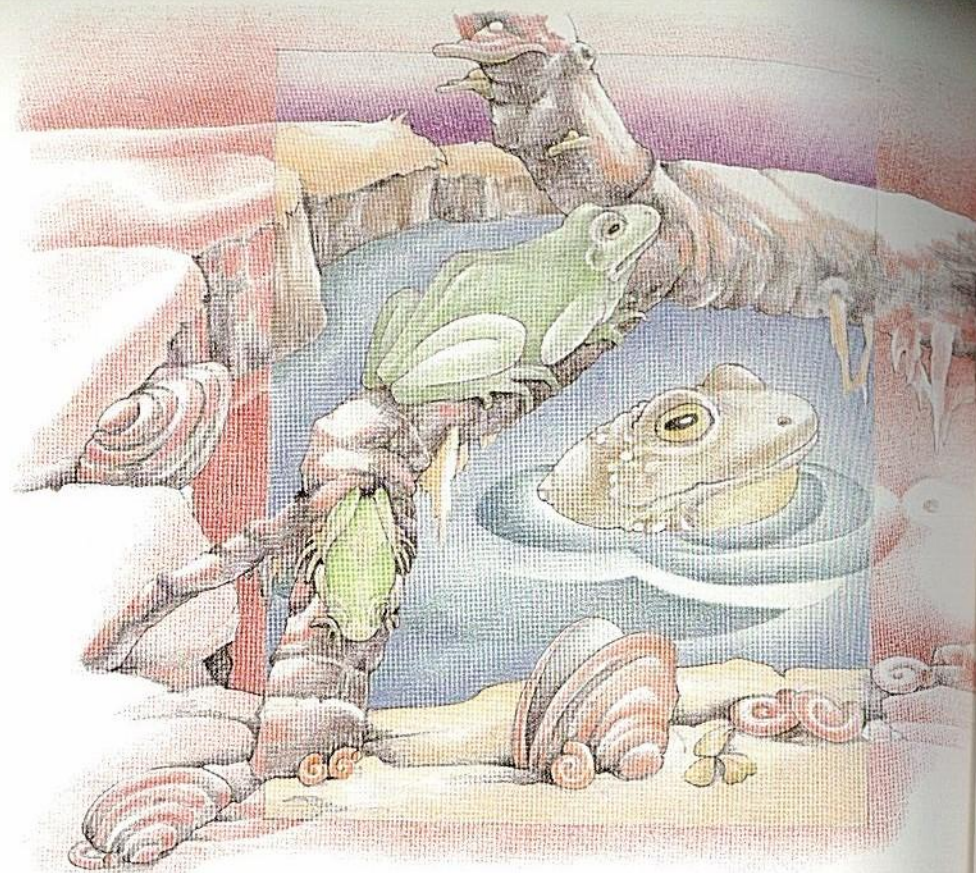
Egyszer arra járt a nyúl. Láta, hogy a békák a tócsa közepéből előmeredő korhadt farönkön ülnek, akiknek meg a fán nem jutott hely, körben gubbasztottak a pocsolyában. Megállt hát a nyúl, s csak nézte, mit művelnek ezek a jóra való békák.

A legnagyobb s minden bizonnyal legöregebb béka ült a legmagasabb csonkon, s imígyen szóno-
kolt, miközben láthatóan élvezte a többiek figyelmét:

– Azt javaslom tehát, hogy szavazzuk meg, várható-e eső holnap – tekintett körbe a dülledt szemmel bámuló békaseregen. – Felkérem kedves barátunkat, a kecskebékát, hogy vezényelje le a szavazást.

Ekkor egy hatalmas varangy emelkedett szólásra.

– Jőmagam inkább a levelibékát javasolnám, hiszen őt az emberek is időjósként alkalmazták egy ideig. Ő bizonyosan jobban tudja, milyen idő várható.

– Nem, nem! Nem vállalhatom, vannak itt nálam erre sokkal érdekesebb személyek is – szerénykedett a levelibéka.

– Ugyan, ugyan! Itt mindenki egyenlő! Egy levelibéka szava is ér annyit, mint egy varangyé vagy egy

kecskebékáé –

csitította a kedélyeket a hatalmas elnöklő béka. –

A békák nagy nemzetsége az egyenlőség barátja.

Nincsenek alsóbbrendű és felsőbbrendű békák.

Nincsenek uralkodók, hiszen tudjátok! De nem

bánom: hogy mindenkinek igaza legyen, vezényelje a szavazást a vörös hasú unka.

– Az lehetetlen! Ő tartózkodott az előző szavazásnál! – tiltakozott egyöntetűen a békakórus.

– Csak az történt, hogy megláttam egy nagy, kövér legyet, azt kaptam be épp, s mire végeztem, lezárult a szavazás. Pedig szívesen szavaztam volna – védekezett az unka.

A nyúl csak állt és bámult. Ezekbe ugyan mi ütött? Hiszen ha nem menekülnek hanyatt-homlok, a tócsa kiszárad, s ők mind egy szálíg itt pusztulnak!

Nézte őket egy darabig, aztán a fejét csóválva odébbállt. Tudott a közelben egy aprócska kis rétet, ahol maradt még némi fű meg gyökér, gondolta, még utoljára eszik egy jót, mielőtt nekiindul északnak, ahol zöldebbek a mezők. Mikor aztán besötétedett, visszafelé jövet megint a kis tócsa mellett vezetett el az útja. Az egész napos rekkenő hőség után a víz ugyancsak leapadt a pocsolyában, már alig akadt béka, akinek vízbe ért a lába. Ám a békasereg rendületlenül tanácskozott tovább.

Az egyre töpörödő tócsa szélén kistermetű béka ágaskodott, hogy jobban lásson. A nyúl odalépett hozzá, s megszólította:

– Mondd csak, minek tanácskoztok itt ennyit, miért nem álltok odébb, s kerestek egy helyet, ahol még van víz?

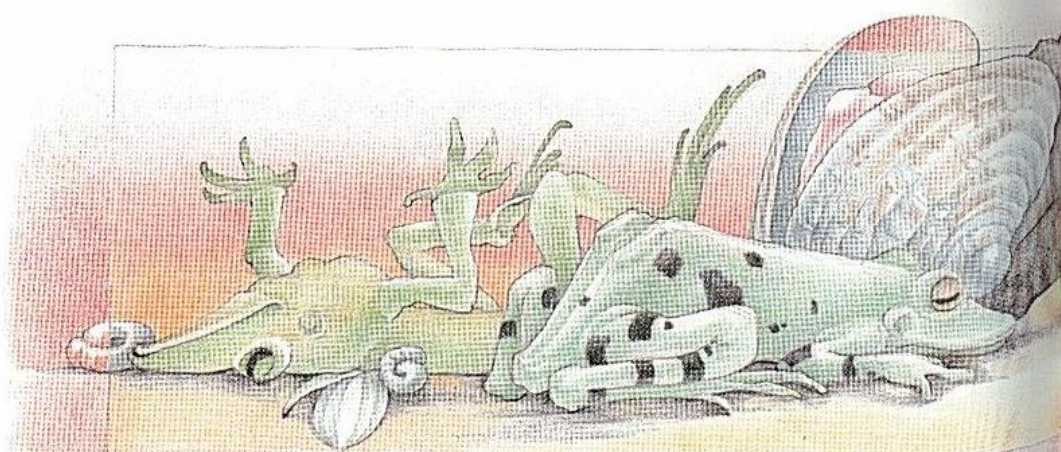
– Azt nem lehet. Mi itt mind egyenlők vagyunk, s döntést kell hoznunk arról, hogy elmenjünk-e erről a biztonságos helyről – magyarázta a béka türelmesen a nyúlnak ezt a pofonegyszerű dolgot.

– De hiszen ez a hely egyáltalán nem biztonságos! Hamarosan egészen elfogy a maradék tócsátok is,

mind itt pusztultok. Nézz csak körül, egy tucat béka már ki is száradt. Ott hevernek a fák alatt. Erre a sorsra akartok jutni mind? – próbált hatni a nyúl a józan ész utolsó szikrájára, bár csak reménykedni tudott benne, hogy a békáknak egyáltalán van ilyen.

– Ó, nem, nyúl, te nagyon tévedsz. A mi bölcs tanácsunk mindannyiunk bölcs részvételével bölcs döntést fog hozni. Mind meg fogunk menekülni, s ezt a csodálatos rendszert, amelyben élünk, utódainkra hagyományozzuk majd – felelte átszellemlten a béka.

Ekkor szólásra emelkedett a legöregebb béka. Már alig lehetett hallani a szavát, annyira ki volt száradva.

– Mélyen tisztelt társaság! Szavazásra bocsátom annak a kérdésnek az eldöntését, hogy kizárjuk-e a további szavazásokból a szarvasbékák csoportját. Mint tudjátok, a szarvasbékák nem áttallották sürgetni az ügymenetet, amit a szabályzat szigorúan tilt.

És ez így ment tovább. A nyúl csak nézte a békákat döbbenten, de semmit nem tehetett, így hát kisvártatva odébbállt.

Pár hét múlva beköszöntött az esős évszak, gyönyörű zöld ruhába öltöztette a vidéket, s a mocsarat is feltöltötte a víz. A nyúl megint azon a vidéken járt, ahol annak idején az utolsó pocsolyát látta. Megtalálta a zöld fűben heverő, kiszáradt farönköt is, s körülötte a megszámlálhatatlan fehér békacsontvázat.

A nyúl megcsóválta a fejét, és sajnálattal idézte fel a nagy igazságot:

– A butaság végtelen és örök.